

מסכת סנהדרין

פרק ט

א. ואלו הן הנשרפין, הבא על אשה ובתה, ובת כהן שזנתה. יש בכלל אשה ובתה, בתו, ובת בתו, ובת בנו, ובת אשתו, ובת בתה, ובת בנה, חמותו, ואם חמותו, ואם חמיו. ואלו הן הנקדחים, הרוצח ואנשי עיר הנדחת. רוצח ששהה את רעהו באבן או בברזל, וכבש עליו לתוך המים או לתוך האור ואינו יכול לעלות משם, ומת, חייב. דחפו לתוך המים או לתוך האור ויכול לעלות משם, ומת, פטור. שסה בו את הכלב, שסה בו את הנחש, פטור. השליך בו את הנחש, רבי יהודה מחייב, וחכמים פוטרין. המכה את חברו בין באבן בין באגרוף ואמדהו למיתה, והקל ממה ששהה ולאחר מכאן הכביד ומת, חייב. רבי נחמיה אומר, פטור, שרגלים לדבר:

ב. נתפון להרג את הבהמה והרג את האדם, לנכרי והרג את ישראל, לנפלים, והרג בן קנא, פטור. נתפון להכותו על מתניו ולא היה בה פדי להמית על מתניו והלכה לה על לבו והיה בה פדי להמית על לבו, ומת, פטור. נתפון להכותו על לבו והיה בה פדי

לְהַמִּית עַל לְבֹו וְהִלָּכָה לָהּ עַל מַתָּנֶיּוֹ וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל
מַתָּנֶיּוֹ, וְיָמַת, פְּטוּר. נִתְּכֹון לְהַכּוֹת אֶת הַגָּדוֹל וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי
לְהַמִּית הַגָּדוֹל וְהִלָּכָה לָהּ עַל הַקָּטָן וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַקָּטָן,
וְיָמַת, פְּטוּר. נִתְּכֹון לְהַכּוֹת אֶת הַקָּטָן וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַקָּטָן
וְהִלָּכָה לָהּ עַל הַגָּדוֹל וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַגָּדוֹל, וְיָמַת,
פְּטוּר. אֲבָל נִתְּכֹון לְהַכּוֹת עַל מַתָּנֶיּוֹ וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל מַתָּנֶיּוֹ
וְהִלָּכָה לָהּ עַל לְבֹו, וְיָמַת, חַיֵּב. נִתְּכֹון לְהַכּוֹת אֶת הַגָּדוֹל וְהָיָה בָּהּ
כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַגָּדוֹל וְהִלָּכָה לָהּ עַל הַקָּטָן, וְיָמַת, חַיֵּב. רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר, אֲפִלּוּ נִתְּכֹון לְהַרְגֵּ אֶת זֶה וְהַרְגֵּ אֶת זֶה, פְּטוּר:

ג. רוֹצֵחַ שֶׁנִּתְּעַרַב בְּאַחֵרִים, כָּלֵן פְּטוּרִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כּוֹנְסִין
אוֹתָן לְכַפֶּה. כָּל חַיֵּי מִיתוֹת שֶׁנִּתְּעַרְבוּ זֶה בְּזֶה, נִדּוּנִין בַּקֶּלָה.
הַנִּסְקָלִין בַּנִּשְׁרָפִין, רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, נִדּוּנִין בַּסְּקִילָה, שֶׁהַשְּׂרָפָה
חֲמוּרָה. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, נִדּוּנִין בַּשְּׂרָפָה, שֶׁהַסְּקִילָה חֲמוּרָה. אָמַר
לָהֶן רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵלּוּ לֹא הָיְתָה שְׂרָפָה חֲמוּרָה, לֹא נִתְּנָה לְבֵת כֹּהֵן
שֶׁזִּנְתָה. אָמְרוּ לוֹ, אֵלּוּ לֹא הָיְתָה סְקִילָה חֲמוּרָה, לֹא נִתְּנָה לְמַגִּידָהּ
וְלַעֲוִיד עֲבוּדָה זָרָה. הַנִּתְּרָגִין בַּנִּתְּנָקִין, רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, בְּסִיף.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, בַּחֲנֹק:

ד. מִי שֶׁנִּתְּחַיֵּב בַּשְּׁתִּי מִיתוֹת בֵּית דִּין, נִדּוּן בַּחֲמוּרָה. עֹבֵר עֲבֵרָה
שֶׁנִּתְּחַיֵּב בָּהּ שְׁתֵּי מִיתוֹת, נִדּוּן בַּחֲמוּרָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, נִדּוּן בַּזָּקָה
הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁבָּאָה עָלָיו:

ה. מי שֶׁלָקָה וְשָׁנָה, בֵּית דִּין מְכַנִּיסִים אוֹתוֹ לְכַפֵּה וּמַאֲכִילִין אוֹתוֹ
שְׁעָרִין עַד שֶׁכָּרְסוּ מִתְבַּקְּעֶת. הַהוֹרֵג נֶפֶשׁ שְׁלֹא בְעֵדִים, מְכַנִּיסִין
אוֹתוֹ לְכַפֵּה וּמַאֲכִילִין אוֹתוֹ לָחֵם צָר וַיִּמָּיֵם לְחֵץ:

ו. הַגּוֹנֵב אֶת הַקֶּסֶה וְהַמְקַלֵּל בַּקּוֹסִם וְהַבּוֹעֵל אֶרְמִית, קוֹנְאִין
פּוֹגְעִין בּוֹ. כֹּהֵן שֶׁשָּׁמַשׁ בְּטִמְאָה, אֵין אֶחָיו הַכֹּהֲנִים מְבִיאִין אוֹתוֹ
לְבֵית דִּין, אֲלֹא פָרְחֵי כְהֻנָּה מוֹצִיאִין אוֹתוֹ חוּץ לְעֶזְרָה וּמִפְצִיעִין אֶת
מִחוּ בַּגְזִירִין. זָר שֶׁשָּׁמַשׁ בַּמִּקְדָּשׁ, רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, בְּחֶנֶק.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, בִּיּוֹדֵי שָׁמַיִם: